

Κατάβαση στα

Φιδάκια

24-25/03/2012

με τη σχολή προχωρημένων

Κείμενο: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΛΕΒΑΣ**
Φωτό: **ΣΙΜΟΣ ΚΟΤΣΙΝΗΣ**

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Με ένα πολύ έντονο χειμώνα από πλευράς χιονοπτώσεων, που συνεχίστηκαν και στις αρχές της Άνοιξης, ο υπόλοιπος Μάρτιος κύλησε ηλιόλουστος και μας άφησε να χαρούμε τα ποτάμια, σε καλοκαιρινές θερμοκρασίες.

Αρχές Απριλίου, και σε δύο ημέρες αναχωρούμε για την Πασχαλινή εξόρμηση στην τεχνητή πίστα της Hupingue στη Γαλλία. Εύχομαι να έχετε ένα καλό Πάσχα και να χαρείτε τον "καγιακομήνα" Απρίλιο. Μήνας που επίσης φιλοξενεί και στις αρχές του το Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Κάνοε Καγιάκ Σλάλομ στον Εύηνο. Καλή επιτυχία σε όλα τα συμμετέχοντα σωματεία!!!

Σας αφήνω να διαβάσετε την κατάβαση της Σχολής Προχωρημένων 1 στα Φιδάκια.

Από βάθους καρδιάς εύχομαι τα καλύτερα σε όλους σας για το Μάιο και Ιούνιο!!!

Γιάννης Χολέβας

1. Μ. Ζάγκας και Ζ. Δανιηλάκης μέσα σε rock garden

2. Ο Σ. Τρωιάννος στο rock garden μετά το rooster tail

3. Ο Ν. Γουλής στο κλασικό boof

4. Ο Ζ. Δανιηλάκης σε μια από τις σκάλες

Η εκδρομή συζητιόταν από καιρό στον κύκλο των προχωρημένων 1 καγιάκερς (συμμετέχοντες σε τουλάχιστον πέντε διαφορετικά ποτάμια της σχολής προχωρημένων την προηγούμενη χρονιά). Μετά την κατάβαση της Παρασκευής από το γράφοντα, το Στέλιο Βουνιώζο και το Σίμο Κοτσίνη, για την επιβεβαίωση της αποδεκτής στάθμης, το Σάββατο πρωί 24/3 και περί την 08:00, η ομάδα αναχωρούσε από το Χάνι Μπανιά για τα Φιδάκια, μέσω Θέρμου και φυσικά με τη συνοδεία μιας ηλιόλουστης καλοκαιρινής ημέρας, θα τολμούσα να πω. Έξι προχωρημένοι 1 καγιάκερς και ένας old generation (καγιάκερς με εμπειρία τουλάχιστον τριών ετών), μαζί με τρεις εκπαιδευτές και δύο συνοδούς, σύνολο δώδεκα άτομα αποτελούσαν τη σημερινή **κατάβαση - αποστολή**.

Περί την 09:00 φτάσαμε στην είσοδο και άρχισε η σύγκριση της στάθμης του νερού με την περσινή κατάβαση που είχε γίνει από τα ίδια άτομα (εκτός από το Γαβριήλ Αλμυρούδη). Φυσικά κατά κοινή ομολογία το νερό ήταν περισσότερο από πέρυσι, χωρίς αυτό να μπορεί να μεταφραστεί από τους συμμετέχοντες σε δυσκολία του ποταμού. Περί την 09:15 ξεκινήσαμε την εκφόρτωση των σκαφών και των υλικών, ώστε περί την 10:30 να ξεκινήματε την κατάβαση (μετά από τη σχετική ενημέρωση και προθέρμανση).

Μετά από την "επίδειξη" του πρώτου περάσματος από τους εκπαιδευτές, η ομάδα ξεκίνησε ατομικά την πραγματοποίησή του. "Σφιχτοί όλοι", ακολούθησαν τη διαδρομή μέσα από τα καγιάκ μέχρι και την πρώτη πτώση δεξιά.

Στη συνέχεια οι μικρές σκάλες ήταν τα χαρακτηριστικά του ποταμού μέχρι την πρώτη στάση για έξοδο από τα καγιάκ, ώστε να "επιθεωρήσουμε" όλοι μαζί το πρώτο μακρύ πέρασμα (ουρά πετεινού / rooster tail).

Ο από ψηλά και εκτός νερού έλεγχος, ήταν αρκετά ενδιαφέρων για όλους, μιας και το πέρασμα ήταν μακρύ και θα έπρεπε να κινηθούν τυφλά σε κάποια σημεία. Για λόγους ασφαλείας, αποφασίσαμε να το κατέβουμε χρησιμοποιώντας στάση σε eddy αριστερά (ολοκληρώνοντας σχεδόν τη μισή διαδρομή), και μετά την υπόλοιπη διαδρομή που χαρακτηριζόταν από πιο στενά περάσματα και άρα μεγαλύτερη πίεση νερού.

Πρώτα έκαναν "επίδειξη" στο πέρασμα οι εκπαιδευτές Μάρκος και Γιώργος, και μετά

ακολούθησε η σειρά των συμμετεχόντων. Ο καθένας με το δικό του προσωπικό τρόπο χειρίστηκε το πέρασμα αλλά στο τέλος, όλοι ήταν χαρούμενοι μόνο και μόνο για την κατάβασή του.

Στα επόμενα μέτρα το νερό μαζεύεται δεξιά και δημιουργούσε μια σκάλα rock garden III βαθμού δυσκολίας χωρίς ορατότητα. Αφού τους περιέγραψα την πορεία που θα πρέπει να ακολουθήσουν, ξεκινήσαμε με τους εκπαιδευτές και τους συνοδούς και τους περιμέναμε στο τέλος της σκάλας, όπου είχαμε την καλύτερη εικόνα του προσώπου τους αλλά **“και του προσωπικού δείκτη αδρεναλίνης”**.

Με επιτυχείς καταβάσεις, καταβάσεις με eskimo roll στο τέλος του περάσματος αλλά και με έξοδο από το σκάφος κάποιων, ολοκληρώθηκε αυτό το πέρασμα, και φυσικά ξεκίνησαν οι ερωτήσεις μεταξύ τους **-καλό όλο το ποτάμι έτσι είναι; πόση διαδρομή έχουμε κάψει;-**.

Τα ήσυχα διακόσια μέτρα που ακολούθησαν μας προετοίμαζαν για την είσοδο του φαραγγιού.

Έτσι αφού μαζευτήκαμε όλοι στο κλασικό eddy δεξιά πριν την είσοδο του φαραγγιού, ξεκινήσαμε οι συνοδοί και φτάσαμε στο eddy δεξιά μετά την πρώτη σκάλα III βαθμού δυσκολίας.

Με τις γενικές οδηγίες για το πέρασμα αλλά και τις ειδικότερες οδηγίες κατεύθυνσης από μένα (που βρισκόμουν στο επιθυμητό eddy άφιξης, εκτός σκάφους), κατάφεραν με λιγότερη επιτυχία από τα προηγούμενα περάσματα να βρεθούν στο eddy άφιξης. Φυσικά το κόλλημα του κουπιού του Γαβριήλ δίπλα στο eddy άφιξης, μας καθυστέρησε κάπως, αλλά φυσικά τη λύση για την ανασυρσή του, υλοποίησε ο Γιώργος Μαργαρίτης.

Με “κέρδος” να βλέπουν τους καγιάκερς που ακολουθούσαν, αυτοί που έκαναν πρώτοι το πέρασμα, άρχισαν να έχουν πιο ξεκάθαρη άποψη για την αυριανή τους κατάβαση.

Όλοι μαζί μετά βρεθήκαμε στον ψηλότερο βράχο της δεξιάς όχθης, ώστε να συζητήσουμε τη γραμμή για το υπόλοιπο στενό πέρασμα που κατέληγε σε λίμνη (μέσα από μικρές σκάλες και ελιγμούς).

Μετά τους Μάρκο, Γιώργο και Στέλιο, ακολούθησαν ατομικά την κατάβαση του σχετικού περάσματος, και μετά τέσσερεις και μισή ώρες όλοι μαζί και μέσα στα καγιάκ γευτήκαμε ένα παστέλι (**ούτε κουβέντα για διάλειμμα φυσικά!!!**) και συνεχίσαμε μέσα από την απαιτητική σκάλα S για την επόμενη μικρή λίμνη, και τα διακόσια μέτρα μικρής δυσκολίας μέχρι το κλασικό αριστερό πέρασμα δίπλα στον τοίχο.

Μαζευτήκαμε όλοι στην αριστερή όχθη, και παρακολουθώντας τη διαδρομή του νερού, μπορούσες εύκολα να αποφασίσεις για τη διαδρομή του καγιάκ, αλλά φυσικά κατεβαίνοντας τρεις σκάλες για να καταλήξεις σε πιο ήσυχο τμήμα. Το πιο δύσκολο σε αυτό το πέρασμα είναι να κρατήσεις μικρή γωνία με το σκάφος, για να κινηθείς σχεδόν αυτόματα από τη μια στην άλλη σκάλα. **Ενδιαφέρον πέρασμα για όλους!**

Στη συνέχεια με οδηγίες μόνο και χωρίς να δούμε το πέρασμα, πραγματοποιήσαμε την κλασική σκάλα, που στρίβει από δεξιά προς τα αριστερά και καταλήγει σε αρκετά απαιτητικό stopper. Φυσικά στο τέλος του περάσματος σε αρκετά σκάφη η πλήρη εκτινάχθηκε ψηλά και άλλοι την κατέβασαν μεταφέροντας το σώμα τους μπροστά και με τη βοήθεια στήριξης, και άλλοι δεν πρόλαβαν - ανατράπηκαν και έκαναν χρήση του eskimo roll για να επαναφέρουν το σκάφος τους.

Περί τα εκατόν πενήντα μέτρα ήσυχης διαδρομής, eddy δεξιά και εξήγηση της κλειστής αριστερής στροφής που καταλήγει σε stopper. Ξανακλείνει προς τα δε-

ξιά πολύ γρήγορα, για να καταλήξει σε περίπου πένη-ντα μέτρα ήσυχης διαδρομής στην είσοδο του περάσματος της τσιμεντένιας γέφυρας. **Ικανοποιητική απόδοση στο παραπάνω πέρασμα χωρίς να το έχουν δε εκτός καγιάκ!**

Φυσικά στη γέφυρα βγήκαμε όλοι έξω για να δούμε το αρκετά μακρύ πέρασμα (**βέβαια, υπήρχε η προδιάθεση αναμονής για να ακουστεί η λέξη διάλειμμα**), προσεκτικά και αφού επιλέξαμε τον τρόπο κατάβασης και μετά από επίδειξη των τριών (Μ,Γ,Σ), ξεκίνησε η ατομική κατάβαση.

Χωρίς προβλήματα βρεθήκαμε όλοι στο τέλος του περάσματος και ξεκινήσαμε μέσα από μια διαδρομή δυσκολίας I-II(+) τριακοσίων μέτρων - αλλά "πολύ καθαρή και ανοιχτή" - να πλησιάζουμε το eddy διαλείμματος. Πραγματικά μετά από έξι ώρες και κάτι (**αλλά επιθεωρώντας το 80% των περασμάτων εκτός καγιάκ**) είχαμε κατέβει με επιτυχία περί το 75% του τμήματος του ποταμού που είχαμε προγραμματίσει. Με την ενημέρωση ότι από εδώ και μετά έχουμε ένα μικρό rock garden, μια σκάλα, μια πτώση από ένα βράχο και ένα μικρό rock garden μέχρι το τέλος, η ανακούφιση ήταν μεγάλη **και όλα τα τρόφιμα του διαλείμματος εξαφανίστηκαν.**

Περί την 17:00, ξεκινήσαμε για το πρώτο rock garden αριστερά που μας δυσκόλεψε στην επιλογή πορείας γιατί το ποτάμι είναι αρκετά πλατύ σε αυτό το σημείο, και επειδή η στάθμη ήταν χαμηλή, δεν ήταν εύκολη η κατεύθυνση του σκάφους.

Συνεχίσαμε και για την επόμενη σκάλα όλοι μαζί, **και η κατάβασή της έγινε πραγματικά τεχνικά!**

Περί τα τριακόσια μέτρα ήσυχης διαδρομής, eddy αριστερά και οδηγίες κατεύθυνσης για την πραγματοποίηση του σχετικού boof στο επόμενο πέρασμα. **Το**

πέρασμα συναρπαστικό και απόλυτα εκπαιδευτικό για όλους!

Η μισή ομάδα ξεκίνησε με το Γιώργο για τη σκάλα με το τελευταίο rock garden της διαδρομής, για να καταλήξει στο τέλος του περάσματος με το Βασίλη Σκιαδιώτη σε κάθετο rip, (που ευτυχώς ο Βασίλης μπόρεσε και βγήκε γρήγορα από το σκάφος του, και το σκάφος του ξεκόλλησε από μόνο του, μετά την έξοδό του). Με το Βασίλη και το σκάφος του να βρίσκονται εκτός νερού μετά από αποτελεσματική τους

διάσωση, η δεύτερη ομάδα σταμάτησε σε eddy δεξιά στη μέση του rock garden. Η έξοδος όμως του Ζαχαρία από το παραπάνω eddy τον ανέτρεψε και τον έκανε να κολυμπήσει το υπόλοιπο πέρασμα, και φυσικά να χαθεί και το κουπί του. Η περισυλλογή του Ζαχαρία και του σκάφους του άμεση, και άμεση φυσικά και η εκκίνηση της έρευνας για το κουπί του, η οποία είχε επιτυχή έκβαση, γιατί ξεσφήνωσε μόνο του, και το βρήκαμε σε ένα φιλικό eddy δεξιά και πολύ κοντά μας.

Έτσι ξεκινήσαμε να κωπηλατούμε όλοι μαζί, τα τελευταία τριακόσια μέτρα μέχρι την έξοδο του ποταμού στη γέφυρα που οδηγεί στη Μάρκη.

18:00 και ήμασταν όλοι στην έξοδο του ποταμού και σε φάση αλλαγής ενδυμασίας. **Και φυσικά όλοι οι συμμετέχοντες με το χαμόγελο στα χείλη αφού για πρώτη φορά συμμετείχαν σε τόσο πολύωρη και συγχρόνως εκπαιδευτική κατάβαση και σε ένα τέτοιας μορφολογίας ποτάμι.** Ήταν πλήρεις εικόνων. Η κουβέντα και η ανταλλαγή απόψεων και εντυπώσεων, φυσικά συνεχίστηκε μέσα στα αυτοκίνητα κατά τη διάρκεια της επιστροφής στο Χάνι Μπανιά.

Αφού αποχαιρετήσαμε το Γαβριήλ και το Νίκο που έφευγαν για την Αθήνα, ξεκίνησε η διαδικασία τακτοποίησης του βρεγμένου εξοπλισμού και της σχετικής ατομικής καθαριότητας, για να βρεθούμε στο τραπέζι του ξενώνα "Χάνι" την 21:00 να ξεκινάμε το φαγητό παρέα με τη "γλυκιά κούραση" της πολύωρης κατάβασης, που σαν αποτέλεσμα είχε μετά από το σπιτικό γλυκό "κωκ" της Ντίνας να αναχωρήσουν όλοι οι συμμετέχοντες για ύπνο (το ρολόι έδειχνε 22:30 και δεδομένου ότι θα γανόταν και μια ώρα ύπνου λόγω της αλλαγής της ώρας - η απόφαση ήταν στρατηγική).

Κυριακή 25.03.2012. Η ημέρα κινήθηκε στο ίδιο "μήκος κύματος" από πλευράς οργάνωσης εκτός νερού. Οι συμμετέχοντες για σήμερα πέντε (ο Αλέξανδρος δεν ήταν μαζί μας χθες), οι εκπαιδευτές τρεις και ένας συνοδός. Ομάδα εννέα ατόμων λοιπόν, με το εξής σκεπτικό κατάβασης: **οι χθεσινοί συμμετέχοντες να μην ξαναδούν τα περάσματα εκτός καγιάκ, εκτός από τον Αλέξανδρο.** Η κατάβαση κινήθηκε πιο γρήγορα με διαφορετικές εικόνες, καθώς σήμερα οι συμμετέχοντες ασφάλιζαν σχεδόν το 70% των περασμάτων. Μετά από έξι ώρες άλλης μιας συναρπαστικής κατάβασης και περί την 18:00 βρεθήκαμε στο Χάνι του Μπανιά να αξιολογούμε το διήμερο, που ήταν:

- Φανταστικό
- Γεμάτο αδρεναλίνη
- Πολύ εκπαιδευτικό
- Τεχνικό
- Και φυσικά γεμάτο από πάρα πολλές εικόνες!!!!

Με "προσωρινά κορεσμένο το συναίσθημα των καταβάσεων καγιάκ", αποχαιρετιστήκαμε και ανανεώσαμε το ραντεβού μας για την επόμενη δραστηριότητα της σχολής.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω από βάθους καρδιάς:

- Το φίλο Γιώργο Καλτσή (ιδιοκτήτη της Rafting House) που πήγε και έλεγξε τη στάθμη του νερού στις αρχές της εβδομάδας, και έτσι οδηγήσαμε στην πραγματοποίηση της προγραμματισμένης κατάβασης.
- Την Ίλλια Αντωνάκη για τη βοήθειά της στην Αθήνα για την προετοιμασία της κατάβασης.
- Το Σίμο Κοτσινή για την άριστη φωτογραφική κάλυψη της δραστηριότητας αλλά και τη βοήθειά του στη συνοδεία της εκδρομής.
- Τους εκπαιδευτές: Μάρκο Ζάγκα και Γιώργο Μαργαρίτη αλλά και το συνοδό Στέλιο Βουνιώζο, που χωρίς την παρουσία και συμβολή τους δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί το διήμερο.

5. Ο Γ. Αλμυρούδης στο rooster tail
6. Ο Β. Σκιαδιώτης σε boof μετά το rooster tail
7. Ο Αλ. Ασημακόπουλος στο κλασικό boof
8. Η Ρ. Τσιγαρίδα στο κλασικό boof
9. Ο Γ. Μαργαρίτης στο rooster tail
10. Επιθεώρηση του περάσματος στην είσοδο του φαραγγιού

* Ο Γιάννης Χολέβας είναι πτυχιούχος Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Αθηνών, εκπαιδευτής σχολών διάσωσης Rescue 3 International, προπονητής καγιάκ σλάλομ της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού (Γ.Γ.Α.), της Βρετανικής Ομοσπονδίας (B.C.U.), προπονητής καγιάκ της Βρετανικής Ομοσπονδίας (B.C.U.), και εκπαιδευτής οδηγών ράφτινγκ της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ράφτινγκ (I.R.F.) και της Βρετανικής Ομοσπονδίας (B.C.U.).

e-mail: rescue3@rescue3.gr και info@kayakmetavasi.gr